Advent - Segon diumenge

Per Administrador el dg., 06/12/2009 - 09:00

Ba 5,1-9
Fl 1,4-6.8-11
Lc 3,1-6

Durant l'Advent... moment per recomençar Ens trobem ja cap al final de l'any natural, i al principi de l'any litúrgic, tot preparant el Nadal i el nou any... És un bon moment per començar a fer balanç de l'any viscut, i per preparar el nostre cor per iniciar aquest nou any renovats. Les lectures d'avui ens hi ajuden. És un bon moment per repassar aquest any passat, i ens podríem fixar en moltes coses a nivell ètic, de funcionament personal... Però potser avui ens podem fixar en un aspecte de la nostra vida en el que sovint ens fixem poc, però que és fonamental: l'esperança, l'esperit obert a la utopia que mobiltza el nostre treball.En efecte, avui veiem com Joan Baptista és realment mogut per una utopia que el posa en marxa, per una esperança que es veu mogut a viure i anunciar, malgrat la situació del seu país en aquell moment històric era més aviat 'depriment' i desesperançadora... Nosaltres podem veure, aquests dies, si hem viscut durant aquest any moguts per una esperança mobilitzadora, o si ens hem deixat portar pel corrent del anar fent com si res més gran fos possible. Aplanar muntanyes, aixecar valls...Seguint l'Evangeli, podem imaginar l'escena de Joan Baptista predicant pel desert. Sens dubte, un pobre home cridant pel desert el "s'abaixaran les muntanyes, el terreny escabrós serà una vall...", avui no ens impressionaria massa: diríem que és un boig, una persona que ha perdut la raó o que és un 'somia truites'... el pobre. Segurament, Joan el Baptista, quan va sortir de la seva casa per anar cap al desert, estaria ple de dubtes i d'interrogants ben profunds: 'això que em sento mogut a fer, quin sentit té? Quins efectes concrets podrà tenir? Jo, que sóc un pobre home, com puc fer res? Com em puc llençar a anunciar als meus germans una Bona Nova que em supera tant, i que va molt més enllà del que jo puc fer?... Com puc anunciar que les valls s'ompliran, si jo no puc aixecar una simple pedra del tamany d'un pa?' Així podria continuar, el bo de Joan el Baptista. Però resulta que s'hi va llançar, que va sortir de casa seva. Va fer el pas de deixar de costat tots els seus escepticismes i el seu 'sentit comú', per anar a anunciar: "s'alçaran les fondalades, s'abaixaran les muntanyes i els turons". Ens podem preguntar nosaltres, persones d'aquest final de dècada del segle XXI: quines muntanyes anunciem que s'han d'aplanar en el nostre món, en la nostra pròpia vida?... Quines coses són veritables 'muntanyes' en el nostre món, en la nostra pròpia vida? Quines coses ens impedeixen avançar, acostar-nos més als nostres germans... Quines coses ens impedeixen acostar-nos sense obstacles al somni de Déu per a nosaltres?... Quines 'muntanyes' he d'aplanar, en la meva vida? I el mateix podem veure amb les valls i fondalades que s'han d'alçar en la nostra vida... Quines 'baixades excessives' hi ha en la nostra vida, que al final ens porten cap avall, cap a nosaltres mateixos en lloc de cap a ser ponts cap als altres i cap a Déu... Podem veure quines coses en la nostra vida ens 'fan retrocedir i baixar' en l'amor...Déu, que ha començat en vosaltres un bon treball, acabarà de dur-lo a termeSi bé podríem continuar amb aquesta dinàmica d'examen de la nostra pròpia vida, d'aquest any, això ens serviria, només per buscar-nos a nosaltres mateixos. I nosaltres mateixos, en realitat, ben poca cosa podem fer. Si ens quedéssim aquí, estaríem al mateix nivell que aquells que no esperen 'res major', cap utopia o somni més gran per al món, per a la humanitat. Seríem uns tristos cristians!Sant Pau avui, en el fragment als Filipencs, ens recorda de manera molt clara com és, de real i de profunda la relació entre la nostra acció i la del Déu viu: Ell "ha començat en nosaltres un bon treball"..., un treball que es concreta i va realitzant en tot el que vivim i fem... Però aquest fer nostre, no és suficient per si mateix: el mateix Senyor "acabarà de dur-lo a terme fins el dia de Jesucrist". Podem entendre aquí que, en la mesura que vivim i actuem com ho feia Jesús, el nostre viure i el nostre fer seran gràvids d'esperança i fecunds. Seran un viure i un fer que no seran només nostres, sinó que aniran més enllà del que immediatament podem pensar i suposar. Tot l'amor que puguem dipositar en el nostre passar pel món, sovint pensem que queda com dissolt, que es perd, que el temps ho enterrarà... Però en realitat, la Bona Notícia, que celebrem també al Nadal, és que Déu s'ha volgut implicar en la nostra història fins a límits insospitats, tant, que, si no és a través de nosaltres, Ell no farà 'màgia'... Per tant...Que sapiguem, doncs, avui, veure en quina mesura podem d'alguna manera 'recomençar quelcom en la nostra vida'... Que en aquest 'recomençar' estigui també la renovació de la nostra esperança, el nostre somni mobilitzador per un món que també nosaltres estimem i pel que també nosaltres patim...I, finalment, que actuem apassionadament per aquest món que estimem, malgrat les dificultats. Perquè no oblidem que "el Senyor que ha començat en nosaltres un bon treball... acabarà de dur-ho a terme fins el dia de Jesucrist". Que aquesta esperança i aquest treball ple d'amor i entusiasme, es renovin i ens facin millor instruments de l'amor d'aquest Déu que tant ha estimat el món que ens ha donat el seu propi Fill.Que així sigui.

ETIQUETES
TREBALL REVISIÓ ESPERANÇA JOAN BAPTISTA UTOPIA SOMNI RENOVACIÓ